

T r i o.

I.

Nekoč sva se ljubila: jaz in ti,
med nama morje sladkih harmonij,
med nama sreče više kot do neba
in domišljije več, kot bilo treba!

Prišli so zreli časi: davnih dni
nositi v mislih skoro možno ni,
mladosti jih naivne prah zagreba,
življenja smešnost se sred njih koleba.

Spoznanje, ah, to hladen je gospod!
Ne vpraša, ko zastopi našo pot,
zasmeje komaj se v zardelo lice.

Za roko prime te, odpelje stran,
in jaz, jaz moram sam čez drugo plan
brez tebe, kakor žalost brez solzice.

II.

Vrnila pisma si: ah, celo morje /
stezic dražestnih, ki pero jih orje,
obsuto s tisoč žalostmi srca,
ki ljubi, hrepeni in trepeta.

(.) Ej, ti mladosti svileno obzorje,
ki krutih rok usoda te razporje,
nedolžne sanje v blato raztepta,
z zasmehom tvojo sladko bol konča:

ti jutra mojega si stran obdalo,
mladosti sladke . . . Zadnjič nasmejalo,
v življenje zadnjič zablestelo si!

In kdor kot jaz je živel, bratci, ve,
kako težko, težko da je srce,
ko ti vanj zadnjič zažarelo si!

III.

○ Ljubica, prišel je pozen čas!
Več lica ne žaré, kot so žarela,
več srca ne gore, kot so gorela,
prepregle blede sence so obraz.

Ljubezen je kot roža: če jo mraz,
če jo življenja trpkost je objela,
tam laglje in tam teže je zvenela — —
Nikdar po njej ne žaloval bi jaz!

A glej! Sred polja jablana je stala
in vrsto let rodila sad in cvet;
nevihta trhlo že je pokončala.

Pogine naj, spolnila je obet!
A midva — — Sredi teme sva tavála
brez ciljev in brez uspehov silnih let.

IV.

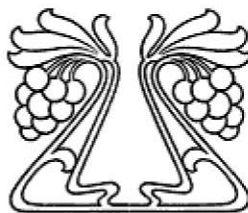
Tako od tebe jemljem zdaj slovó,
ki plitva si kot luža, osamela
in smešna, kot je redka kje živela — —
A kar je res: lepó ti je teló!

Oko globoko zdi se, tak temnó,
a širi se za njim pustinja vela — —
Nikdar, nikdar me nisi razumela
in tudi zdaj ne boš me! — Nič zató!

Življenje drzen je komedijant!
Pograbi za uho te, mladi fant,
in smelo vzame tvoji te deželi.

In ko zazre, da vseč drugod ti ni,
kako se ti smeji, kako smeji,
kako ti ploska svoj aplavz veseli!

Milan Pugelj.

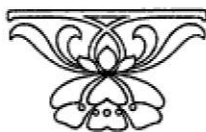
Bog, porosi . . .

Bog, porosi s hladnim dežjem
mi zeleno polje,
da po njivah mlado žito
bo rodilo bolje!

Bog, zalij ga, pade rosa
naj iz zarje zlate —
šla bo rž, pšenica v klasje
kot nevesta v svate.

Z majskim dežjem blagoslovi,
Bog, mi kruha kos —
v tvojo čast se bo jeseni
bliskal zlati voz.

C. Golar.

9*